

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΥΦΛΟΤΗΣ

Ἡ ἀγνοία τῆς ἀληθείας, ἡ ἡ πνευματικὴ τυφλότης, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ὑπερηφανίας. Ἡ λέξις τυφλὸς ἐφαρμόζεται εἰς δύο εἶδη προσώπων, ἐκείνους οἵτινες κλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ δὲν θέλουσι νὰ ἴδωσι, καὶ ἐκείνους, ὧν ἡ ὄρασις ἀπώλετο ἢ ἐξησθένησε, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἴδωσι. Οὗτοι μὲν δέον νὰ καταδικάζωνται, οἱ δὲ πρῶτοι νὰ οἰκτείρωνται. Ἡ πρώτη εἶναι πείσμων ἐκουσία τυφλότης· ἡ δευτέρα εἶναι ἡ τῆς ἀμαθείας. Πολλοὶ προσελθόντες εἰς τὸν Χριστὸν πρὸς ἴασιν, ὀλίγον μὲν εἶχον φῶς, ἀλλὰ κρατερὰν πίστιν· ἦσαν ὡς παῖδες, ζητοῦντες χεῖρα ἀδελφοῦ ἐν τῷ σκότει, ὅταν ὅμως κατέλαβον αὐτήν, τὴν ἐκράτησαν μετὰ τρεμούσης σταθερότητος. Ἐτεροὶ ὅμως θέλουσι νὰ ἴδωσιν ἵνα πιστεύσωσιν· οἱ τοιοῦτοι εἰσι τυφλοί. Ὁ φακὸς, ὁ συγκεντρῶν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐν μιᾷ λαμπύρῳ ἐστία, δύναται νὰ καύσῃ τυφλὸν ὀφθαλμόν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τὸν φωτίσῃ. Τὸ φῶς εἶναι τὸ μέσον, δι' οὗ τὸ σκότος ἀποσοβεῖται, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τυφλότης.

ΑΛΗΘΗΣ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ

Ἐν πάσαις ταῖς κοινωνίαις ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐμφορούμενοι γενναίων αἰσθημάτων, κεκτημένοι δὲ περιουσίαν χρῶνται ταύτῃ πρὸς ἀρῶγὴν σκοποῦ, ὃν νομίζουσιν ὡς μᾶλλον λυσιτελεῖ πρὸς εὐδωσίαν τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ εὐημερίας. Ἐνίοτε ὅμως οἱ τοιοῦτοι, ἐκ φυσικοῦ ἐγωῖσμοῦ ὠθούμενοι, ἀνδρῶνσι μέγα μὲγαλοπρεπῆ, ἐν οἷς νὰ ἐπιτελεσθῇ ἔργον τι, καὶ ἡ δαπάνη τοῦ μεγάρου εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἐλαττοῖ τὴν πρόσ-

δον, δι' ἧς ἡδύνατο νὰ εὐεργετηθῇ ἔτι μᾶλλον ὁ σκοπός. Ἀλλὰ ὁ λόγος δὲν εἶναι δύσκολον νὰ εὐρεθῇ. Τὸ μέγαρον τοῦτο διὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανείας αὐτοῦ θὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν καὶ θὰ ἀτενίσωσι πρὸς αὐτὸ θαυμάζοντες αὐτὸ ἐφ' ἱκανὴν ὥραν, τότε δὲ θὰ εὐρωσιν ἀναγεγραμμένον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ γενναίου δωρητοῦ. Ἡ ἀληθὴς ἀγοθεργία ὅμως συνίσταται εἰς ἀνεπίδεικτον ἐπιτέλεσιν ἀγαθῶν πράξεων. Παράδειγμα τοιαύτης ἔχομεν τὸν Ἀγγλαμερικανὸν τραπεζίτην Γεώργιον Peabody, ὅστις τὸ 1862 ἐχορήγησεν 150,000 λίρ. στερλ. πρὸς ἀνοικοδόμησιν οἰκημάτων διὰ τοὺς πένητας τῆς μεγάλης πρωτεύουσος τῆς Ἀγγλίας. Τὸ ποσὸν τοῦτο μέχρι τοῦ 1873 συνεπλήρωσεν εἰς 500,000 λίρ. στερ. Ἡ διαχειριζομένη τὸ ποσὸν τοῦτο ἐπιτροπεία ἀνοικοδόμησε μέχρι τοῦδε 5170 δωμάτια διὰ τοὺς τεχνίτας καὶ ἐργάτας τοῦ Λονδίνου. Τὰ δωμάτια ταῦτα περιλαμβάνουσι 6355 χωριστὰς κατοικίας, κατεχομένας ὑπὸ 9905 ἀτόμων. Τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ ἐπιτροπεία ἐνόμισε πρόσφορον νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοικιῶν, ἀγοράσασα ἔκτασιν οἰκοπέδου περὶ τὰ 27 στρέμματα καὶ συνήψε δάνειον πρὸς ἐνοικοδόμησιν αὐτοῦ. Τούτου συμπληρωθέντος, θέλουσι ἀνεγερθῇ δωμάτια, δυνάμενα νὰ χωρέσωσιν 10,000 ἀτόμων. Τὸ κατὰ μέσον ὅρον ἐνοίκιον δι' ἐκάστην κατοικίαν ἦν 4 σελ. 4 1/2 πέννας τὴν ἐβδομάδα, ἥτοι περὶ τὰς 23 δραχ. τὸν μῆνα, ἢ 1 σελ. 11 1/2 πέννας τὴν ἐβδομάδα ἥτοι 10 δραχ. τὸν μῆνα κατὰ δωμάτιον. Εὐγενεστέραν ἐλεημοσύνην ταύτης οὐδέποτε εἶδεν ὁ κόσμος ἀφοῦ ἡ χριστιανισμὸς κατέστησε τὴν ἐλεημοσύνην τὸ πρῶτον τῶν καθηκόντων. Τὸ σπουδαιότερον χαρακτηριστικὸν τῶν οἰκημάτων τούτων εἶναι ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτῶν καθαρότης καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ὑγιεινὸν αὐτῶν. Ὁ ἐργάτης ἀπολαύει κατοικίας ὑγιεινῆς καὶ σώζει τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς τὴν διάρκειαν παρατείνει, εὐλογῶν καθεκάστην τὸν ἰδρυτὴν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀ-

νάγκη, οἷα παρουσιάζεται ἐν ταῖς μεγαλουπόλεσι τῆς Εὐρώπης πρὸς ἔδρυσιν τοιούτων οἰκημάτων, διότι καὶ ὁ πληθυσμὸς οὐδόλως ὑπερεπλεόνασε καὶ ὡς ἐκ τοῦ κλίματος αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ ἐπιρροαὶ ἤττον πιέζουσι τὰς πενεστέρας τάξεις. Ἀλλὰ ἴσως ἐν Ἀθήναις τὸ τοιοῦτον μετὰ τινα χρόνον δὲν θὰ ἦτο ἀλυσιτελές, διότι καὶ παρ' ἡμῖν αἱ πενεστέραι τάξεις πολλάκις τρύχονται ἐν ὑπογείοις κατοικίαις, διαρκῶς ὑπὸ ἀσθενείας μαστιζόμεναι.

Οἱ μεγάλοι ὄθεν παρ' ἡμῖν κτηματῖαι, οἵτινες οὐκ ὀλιγάκις καταλείπουσιν ἐκτεταμέναν οἰκίαν εἰς καθιδρύματα ἱκανὴν ἤδη κεκτημένα περιουσίαν, ἡδύνατο λυσιτελέστερον πράττοντες νὰ συστήσωσι τοιοῦτον εἶδος ἀγαθοεργίας, οἵτινες θὰ εἶχον μὲν τὰς ἐνδομύχους ὑπὲρ αὐτῶν εὐλογίας ὀλοκλήρου τάξεως ἀνθρώπων ἐν σχετικῇ δυστυχίᾳ, καὶ θὰ ἐποίησαν λυσιτελεστέραν καὶ πρακτικωτέραν χρῆσιν τῆς περιουσίας των.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ

ΟΠΤΑΣΙΑ

[Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν].

Πρωτὰν τινὰ ἀνῆλθον, διασκεδάσας χάριν, ἐπὶ τινος λόφου. Καθίσας ἐπὶ τῆς χλόης ἐσκεπτόμην περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Βεβαίως, εἶπον ἐν ἑμαυτῷ, ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ σκιά, ἡ δὲ ζωὴ ὄνειρον. Ἐνῶ δὲ ταῦτα διελογιζόμην, ἤγειρον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδον καθήμενον ἐπὶ τινος βράχου, οὐχὶ μακρὰν ἐμοῦ, ἄνθρωπον τινὰ ἐνδεδυμένον ὡς ποιμένα καὶ κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας αὐλὸν, ὃν, ἅμα ἰδὼν με, ἔθηκεν εἰς τὰ τὰ χεῖλη αὐτοῦ. Τότε ἠκούσθησαν ἤχαι τασαύτων γλυκεῖς, τασαύτων μελωδικαί, τασαύτων παικιλῶν καὶ τασαύτων διάφοροι τῶν ὧσων ποτε ἤκουσα, ὡς περὶ τοὺς ἐξέλαβον οὐρανόθεν ἤχους ἐκ τῶν ποταμῶν εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ καρδιά μου ἐβύβη εἰς μουσικὰς ἐκστάσεις.

Πολλάκις εἶχον ἀκούσει ὅτι ὁ ἐνώπιόν μου βράχος ἦτο τὸ χρησφύγετον φαντάσματος, ὅτι πλείστοι, διεληθόντες ἐκεῖθεν, ἐπλήχθησαν ἐξ ἀρμονικῶν ἤχων μουσικῆς, ἀλλ' ὅτι οὐδέποτε ὁ μουσικὸς ἐγένετο ὁρατός. Ἐθεώρουν δ' αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου, ὅτε μοι ἔνευσε νὰ πλησιάσω πρὸς αὐτόν. Προσῆλθον περιδεῆς καὶ μετὰ τοῦ πρὸς ἀνώτερον ὃν ὀφειλομένου σεβασμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ καρδιά μου ἦτο καταχρηστικὴ ἐκ τῶν συγχινητικῶν ἤχων τῆς μουσικῆς, ἔπεσον γορυπετῆς ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἔκλαιον. Ὁ Πνεῦμα ἡν με ἤγειρε διὰ τῆς χειρὸς του, ἐμειδίασε με ὕψος συμπαιθείας καὶ ἀποκαλὼν με διὰ τοῦ ὀνόματός μου εἶπεν: »Ἀκολουθεῖ με».

Ἐπλήκουσα χωρὶς καὶ νὰ ἐκφέρω λέξιν, ὅτε δὲ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν ὁρῶντες, μοι εἶπε: »Βλέπον πρὸς ἀνατολὰς καὶ εἰπέ μοι τί βλέπεις.» Μετ' ὀλίγων στιγμῶν παρατήρησιν εἶπον: »Βλέπω ἀπέραντον κοιλάδα, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς μέγα ρεῦμα ὕδα-

τος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ρεύματος γέφυραν.» Ἡ μὲν κοιλάς αὕτη, μοι εἶπεν, αἶναι ὁ Δειμῶν τῆς Ἀθλιότητος, τὸ ρεῦμα καλεῖται Χρόνος, ἡ δὲ γέφυρα εἶναι ὁ Ἀνθρώπινος βίος. Παρατήρησον ἡδὲ ἐκεῖ προσεκτικῶς.» Παρατήρητάς εἶδον σμήνη ἀνθρώπων περιπατούντων ἐπ' αὐτῆς, ἀνωθεν δὲ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἐπικρεμάμενα μέλανα νέφη. Ἐπὶ τῆς γεφύρας ταύτης ὑπῆρχον λαῖκοι τινὲς κεκαλυμμένοι, μόλις δὲ οἱ ὁδοιποροὶ ἔθετον τὸν πόδα ἐπ' αὐτῶν ἔπιπτον ἐντὸς τοῦ ρεύματος καὶ ἐξηφανίζοντο. Βλέπων τοσοῦτους ἀνθρώπους ἐξαφανιζομένους ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας, ἐβυβίσθην εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν. Πλείστοι ἐξ ἐκείνων καταγίνοντο εἰς τὴν καταδιώξιν παμφολύγων, αἵτινες ἔλαμπον ὡς μαργαρίται, ἐνῶ δὲ προσῆγγιζον νὰ τοὺς λάβωσιν, οἱ πόδες των ἐκλονίζοντο, τὸ ἔδαφος ἐγλύστρα καὶ ἐβυβίζοντο εἰς τὸ ρεῦμα. Εἶδον τινὰς κρατοῦντας εἰς τὰς χεῖρας ξίφη καὶ τρέχοντάς τῃδε κἀκεῖσε ἐπὶ τῆς γεφύρας, τούτων δὲ ἔργον ἦτο νὰ ὠθῶσι πρὸς τοὺς λαῖκους ἐκείνους, οἵτινες ἐπορεύοντο πρὸς ἄλλην ὁδὸν καὶ οἵτινες ἡδύνατο νὰ σωθῶσιν. Ἐνῶ ταῦτα παρετήρουν, εἶδον νέφη πτηνῶν, ἅτινα θορυβωδῶς ἐπτερυγίζον ἀνωθεν τῆς γεφύρας. Ἐρωτήσας τί ἦσαν τὰ πτηνὰ ἐκεῖνα, τὸ Πνεῦμα μοι ἀπήντησε: »Τὰ πτηνὰ ταῦτα εἰσὶν, ὁ φόβος, ἡ φιλαργυρία, ἡ δεισιδαιμονία, ἡ ἀπελπισία, ἡ ὑπερηφανία, ὁ ἔρως καὶ ἕτερα πάθη, ἅτινα βασανίζουσι τὸν ἀνθρώπινον βίον.» Ἀκούσας ταῦτα ἐστέναξα βαθεῶς καὶ εἶπον: »Φεῦ! ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ἐπὶ ματαίῳ! πῶς ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἀθλιότητα καὶ εἰς τὸν θάνατον, βασανίζεται κατ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, καὶ ἀκολουθῶς ῥίπτεται εἰς τὸν τάφον.»

Τὸ Πνεῦμα συγχινηθὲν, μοι εἶπεν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν τρομερὰν ταύτην θέαν καὶ νὰ ῥίψω τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τινος πυκνῆς ὀμίχλης, ἔνθα τὸ ρεῦμα ἔφερε τοὺς πίπτοντας ἐντὸς αὐτοῦ. Εἶδον τότε τὴν γέφυραν μεταβαλλομένην εἰς μέγαν ὠκεανόν, τὰ δὲ μέλανα νέφη ἔμενον ἐπὶ ἀνωθεν αὐτοῦ· πέρα τοῦ ὠκεανοῦ εἶδον νήσους πλήρεις καρποφόρων δένδρων καὶ ἀνθέων, θαλάσσας καὶ μικροὺς ῥυακὰς ἡσύχως ῥυτιδουμένους ἐκ τῆς γλυκεῖας αὔρας, ἥτις ἐκεῖ ἔπνεεν. Ἀνθρώποι μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι καὶ φέροντες ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν χρυσὰ διαδήματα, περιεπάτουσαν διὰ μέσου τῶν ἀνδοστολιστῶν πεδιάδων καὶ καθήμενοι ἀνεπαύοντο ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων καὶ πλησίον τῶν φλοισβίζοντων ὑδάτων τοῦ ῥυακος ἤκουον ἤχους μουσικῶν ὀργάνων. Ἡ θέσις αὕτη ὠνομάζετο Ἡ Θέσις τῶν εὐτυχῶν. Κατεμαγεύθην ἐκ τῆς ἐξαισίτου ταύτης θέας καὶ ἐπεθύμουν νὰ εἶχον πτέρυγας ἀετοῦ ἵνα δυνηθῶ νὰ πετάξω, καὶ παρεκάλεσα τὸ Πνεῦμα νὰ μοι εἴπῃ τί ἦσαν τὰ μέλανα ἐκεῖνα νέφη καὶ διὰ τίνος τρόπου ἡδύνατό τις νὰ φθάσῃ εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας μονάς. Τὸ Πνεῦμα δὲν μοι ἀπήντησεν ἐστράφην ἵνα καὶ πάλιν ἐρωτήσω, ἀλλ' οὐδένα εὗρον καὶ ἀντὶ τῆς θέας, ἣν πρὸ ὀλίγου εθεώρουν, εἶδον ὅτι οὐδὲν ἦτον ἢ ὁ λόφος,